

Niderlandzki językiem Królestwa Niderlandów (1815-1830)

Po porażce Napoleona i upadku Cesarstwa Francuskiego, obejmującego prawie całą Europę, Kongres Wiedeński (1814-1815) postanowił połączyć Północ i Południe w ramach jednego Królestwa Niderlandów. Syn ostatniego księcia orańskiego został królem jako Willem I. Niderlandzki natomiast, język 3/4 ludności, podniesiono do rangi języka administracji całego państwa. Król Willem I spodziewał się, że powszechne użycie niderlandzkiego przyspieszy faktyczne zjednoczenie państwa.

W 1819 r. rząd wydał dekret, na mocy którego od roku 1823 niderlandzki miał się stać językiem oficjalnym w następujących prowincjach: Flandria Zachodnia, Flandria Wschodnia, Antwerpia oraz Limburgia. Cztery lata później funkcjonowanie dekretu rozszerzono na flamandzką część prowincji Południowej Brabancji (tj. Brabancji w dzisiejszej Belgii), konkretnie w okręgach Lowanium i Bruksela. Przez jakiś czas wszystko wskazywało na to, iż standardowy niderlandzki obejmie zasięgiem swego oddziaływania wszystkie niderlandzkie dialekty.

Ale polityka językowa króla Willema I sprawiła, częściowo przynajmniej, iż wśród frankofońskiej czy też frankofilskiej arystokracji oraz urzędników pojawiło się poczucie krzywdy, podobnie jak u katolickich duchownych, którzy zaczęli obawiać się groźby zaprowadzenia kalwinizmu pod pretekstem wprowadzenia języka niderlandzkiego. Wielu ludzi posiadających we Flandrii jakąś władzę zwróciło się przeciw królowi Willemowi I, wspierali ich w tym możni z Walonii, upatrujący w polityce króla zagrożenie dla języka i kultury francuskiej.

Opór wobec Willema I wzbierał na sile. W 1829r. król musiał poczynić ustępstwa i dopuścić język francuski we Flandrii. W czerwcu 1830, tuż przed wybuchem Rewolucji Belgijskiej, ogłoszona została wolność językowa. Frankofonizacja Flandrii znów mogła postępować bez przeszkód.

(Źródło: Vandenputte O., Koch J. *Niderlandzki. Język dwudziestu milionów Holendrów i Flamandów*.
Stichting Ons Erfdeel, Rekkem 1992)